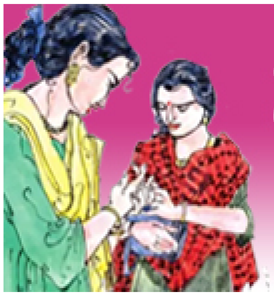

గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

మొదట్లో నెమ్మదిగా ఇంట్లో పనుల్లో సాయం చెయ్యటంతో మొదలయ్యి ఒక వారంలోనే ఇంటి పని అంతా మీద పడింది. నాలుగు బెడ్‌రూమ్స్, నాలుగు బాత్‌రూమ్స్, ఫామిలీ రూం, లివింగ్ రూం, లైబ్రరీ, కిచెన్ డైనింగ్ హాల్, బేస్‌మెంటు - ఇవన్నీ అద్దంలా ఉంచాలి, లేకుంటే వాణికి చిరాకు. దానికి తోడు వంట, పిల్లలకు సాయం.

పిన్ని బాబాయి మనవాళ్ళే కదా, ఇంత సాయం చేశారు అని రాజి కూడా ఏమీ తప్పుగా అనుకోలేదు మొదట్లో, ఉద్యోగం విషయం ఎత్తినప్పుడల్లా ఏవో వంకలు చెప్పేవారు.

ఇంటికి ఎవరన్నా భోజనానికి వస్తే వాళ్ళ ఎదురుగా రాజి పరిస్థితి చెప్పటం, వాళ్ళు వాణిని పొగడటం కొంచెం చిన్నతనంగా అనిపించేది రాజికి. కారు డ్రైవింగ్ నేర్పించారు, దానితో పాటే బజారు పనులు కూడా మీద పడ్డాయి.

సంవత్సరం తర్వాత అనుకోకుండా బైటపడింది. ఒక పనిమనిషిగా తెచ్చారని, వేరే ఉద్యోగాలు చెయ్యటానికి కుదరదని, వాణి ఎవరితోనో చెపుతుంటే విన్నది రాజి. ఒక్కసారిగా తగలరాని చోట దెబ్బతగిలినట్లు విలవిలలాడింది రాజి. ఏమి చెయ్యాలో తోచలేదు. ఏమని నిలదీస్తుంది, అసలే నిదానం. పైగా వాళ్ళు కోపంతో ఇండియా పంపిస్తే అన్న భయం కుంచించుకు పోయింది.

కొద్దిలో నయం ఏంటంటే కుమార్ తల్లి అనసూయమ్మ, 75 ఏళ్ళ వయస్సు, వయస్సు తెచ్చిన అనారోగ్యం ఉన్నా తనతో రోజంతా ఇంట్లో ఉండే తెలుగు మాట్లాడే అమ్మాయి ఉందని ఆవిడ బాగనే మాట్లాడేది రాజితో.

మూడు సంవత్సరాలయ్యింది అమెరికా వచ్చి. ఈ కాఫీ షాపు పెట్టినప్పుడు ధైర్యం తెచ్చుకుని అడిగింది దీంట్లో పని చేస్తా అని, జీతం ఇవ్వమని. ఏమనుకున్నారో కానీ ఒప్పుకున్నారు.

కొంచెం కొంచెంగా తన కథ అంతా చెప్పుకుంది రాజి. ఈ మూడు సంవత్సరాలల్లో తన మనసులో మాట చెప్పుకోటానికి దొరికిన ఏకైక ఆత్మీయురాలుగా అనిపించింది.

"సరే ఏదో వాళ్ళ స్వార్ధానికి నీతో అన్నీ మాట్లాడకుండా తీసుకువచ్చారు, ఇక్కడ నువ్వే వీసా మార్పించుకుని వేరే ఉద్యోగం చూసుకోవచ్చుకదా?" అడిగింది అనిత.

"ఒకసారి వాళ్ళు ఇంట్లో లేనప్పుడు, అమ్మకు ఫోను చేసి విషయం చెప్పా. వాళ్ళు అమెరికాకు తీసుకువెళ్ళి నాకు ఎంతో ఉపకారం చేసారని, ఇలా వేరే వెళితే ఎదురు తిరిగినట్లు ఉంటుందని కోప్పడింది. ఏ వంకతో అమెరికా తీసుకు వెళ్ళినా, మంచి ఇంట్లో తిండికి లోటు లేకుండా హాయిగానే ఉన్నావు కదా అని సర్ది చెప్పింది. అమ్మను బాధపెట్టలేక ఊరుకున్నా, కానీ అమ్మను నాతో ఉంచుకుని చూసుకోవాలన్న కోరిక తీరదు, కనీసం అక్కవాళ్ళకు ఆర్ధికంగా సహాయం చెయ్యలేను" నిస్సహాయంగా కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది రాజి.

రాజి పరిస్థితులవలన చాలా ఆత్మనూన్యతతో ఉన్నదని అర్ధం అయ్యింది అనితకు.

"సర్లే! ఇవన్నీ మనస్సులో పెట్టుకుని బాధపడకు. ఏదో ఒకదారి దొరుకుతుందిలే. మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకు బయలుదేరి ఫ్రెండ్స్ అందరం ఇక్కడ దగ్గర్లోని 'కార్న్‌మేజ్'కి వెళుతున్నాం. నువ్వు కూడా రాకూడదూ? సరదాగా ఉంటుంది అందరితో గడిపితే. అస్సలు సెలవే తీసుకోవు."

"లేదు అనిత నాకు వీలవదు. పోనీ ఈసారి ముందుగానే ఏమైనా తెలిస్తే చెప్పు, ఇంట్లో అడిగి ఒప్పుకుంటే వస్తాను"

"సరే ఇంక వెళతా" అంటూ లేచింది అనిత.

యూనివర్శిటీకి గంటన్నర దూరంలో ఉన్న మొక్కజొన్న పొలాలకు రెండు కార్లలో దేరారు. దారిలో లీసా చెప్పింది "అది ఒక వంద ఎకరాల పొలం. పంటలు ఐపోయాక ఓ పది ఎకరాల్లో ఒక మేజ్‌లాగా డిజైన్ చేశారు. దాంట్లో నుండి ఎలా బైటపడాలి అన్నది మాప్ చూసుకుంటూ వెళ్ళాలి. చాలా సరదాగా ఉంటుంది."

"ఇండియాలో తాతగారి ఊరు వెళ్ళేదాన్ని సంక్రాంతికి. అక్కడ ఇలా కమర్షియల్‌గా ఆలోచించరు కదా? వింతగా ఉంది. ఎంత బిజినెస్ సెన్సు ఉంది వీళ్ళకు. ఒక పక్క పంటలు పండిస్తూనే, ఇలా వేరే బిజినెస్సు పెట్టారు" చుట్టూ చూస్తూ ఆశ్చర్యంగా అన్నది ప్రియ.

కారు పార్కు చేసి టికెట్టు కౌంటరులో అందరూ టికెట్లు తీసుకున్నారు. ఒక పక్క పెద్ద షెడ్డు, దాంట్లో ఒక చిన్న రెస్టారెంటు, ఇంకా వారి దగ్గర పండించిన కూరగాయలు, పళ్ళు కూడా అమ్ముతున్నారు. పక్కనే పికినిక్ టేబుల్స్ ఉన్నాయి. దాదాపు అన్నీ నిండిపోయాయి. పిల్లల కేరింతలతో ఆ ప్రాంగణమంతా నిండిపోయింది.

"ఇవిగో మాప్స్, ఇద్దరిద్దరిగా విడిపోయి, వేరే వేరే దారుల్లో వెళదాం. అందరం చివర్లో కలవాలి, ఎవరైతే అందరికంటే ముందుగా చేర్తుకుంటారో వాళ్ళు గెలిచినట్లు" ఉత్సాహంగా చెప్పాడు టామ్.

ప్రియ, లీసా వేరే వాళ్ళతో జట్టు కట్టేసుకున్నారు. '

"ఏమీ అనుకోకపోతే, నాతో వస్తావా?" అడిగాడు స్టీవ్.

"ఏంటీ ఎప్పుడూ ఈ అబ్బాయి పక్కన అనుకోకుండా ఇలా కుదురుతుంది. ప్రియ చూస్తే తాటాకులు కట్టేస్తుందేమో మళ్ళీ. అయినా స్టీవ్ చాలా మర్యాదగా మాట్లాడతాడు, ఫ్రెండ్లీగా ఉంటాడు. వెళితే తప్పేంటి?" సర్దిచెప్పుకుని ఒప్పుకుంది అనిత.

లోపలకు వెళ్ళటానికి ఐదు ద్వారాలు ఉన్నాయి. జంటలందరూ ఒక్కోవైపు వెళ్ళారు. రెండు వైపులా దాదాపు ఎనిమిది అడుగుల ఎత్తుగా మొక్కజొన్న మొక్కలు. ఎదురుగా కనిపించే బాట తప్పితే ఏమీ కనిపించటంలేదు. లీలగా నవ్వులు, కేకలు ఎవరివో. మాప్ పట్టుకుని ఇలా తిరగటం తమాషాగా ఉంది.

ఏవో కబుర్లు చెపుతూ నడుస్తున్నాడు స్టీవ్. కొంచెం రిలాక్సయ్యింది అనిత. తను కూడా ఫ్రీగా మాట్లాడటం మొదలుపెట్టింది.

"ఇటు వైపు వెళ్ళాలనుకుంటా ఇప్పుడు" అన్నాడు స్టీవ్.

"లేదు మాప్ ప్రకారం ఎడమ పక్కకు తిరగాలి"

"లేదు లేదు నాకు తెలుసు పద కుడివైపే" దబాయించాడు స్టీవ్.

కొంచెం దూరం నడిచేసరికి అక్కడితో ఆ దారి మూసేసి ఉంది. గట్టిగా నవ్వేసింది అనిత.

"ఓకే. ఒప్పుకున్నా నాదే తప్పు. కానీ ఇదంతా ఊరికే తమాషాకి చేశా. నిన్ను నవ్వించాలని" చిలిపిగా నవ్వాడు స్టీవ్ వెనక్కి తిరిగి నడుస్తూ.

"రియల్లీ? చాలా కవర్ చేసుకుంటున్నావు. అంత డ్రామా వద్దు"

"ఒకే. మనం ఆలస్యం చేస్తే ఓడిపోతాం. పద పరిగెత్తాలి ఇంకా."

మాప్ వైపు చూస్తూ జాగింగ్ చేస్తున్నట్లు వెళుతుంటే దోవలో అడ్డంగా ఉన్న కర్రను తట్టుకుని పడబోయాడు స్టీవ్. గభాల్న పట్టుకుని ఆపింది అనిత.

"ఇది రెండోసారి నిన్ను సేవ్ చెయ్యటం గుర్తుపెట్టుకో" టీజ్ చేసింది అనిత.

"లేదు లేదు ఇలాంటివి లెక్కపెట్టకూడదు ఫ్రెండ్స్ మధ్య"

"సరే ఈ రెండుసార్లు ఫ్రీ. ఇంక ముందర ఏమన్నా జరిగితే నో ఫ్రీ"

"డీల్" నవ్వాడు స్టీవ్.

ఇద్దరూ ఒకరి గురించి ఒకళ్ళు తెలుసుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ, మాట్లాడుకుంటూ చివరిదాకా వచ్చారు. దాదాపు అరగంట పట్టింది. వీరికంటే ముందరే ఇంకో నలుగురు వచ్చేశారు.

"నా వల్లకాదు ఇంకా నడవటం. వాపసు వెళ్ళేటప్పుడు ఎత్తుకుని వెళ్ళు నన్ను" నవ్వుతూ అన్నది కేటీ తన బాయ్ ఫ్రెండ్ టామ్‌తో.

"నేను సూపర్ మాన్‌ని కాదు. అలాంటి ఆశలేం పెట్టుకోకు" గాబరాగా అన్నాడు టామ్.

"మరి నాకోసం ఏమైనా చేస్తానన్నావు?" బుంగమూతి పెట్టింది కేటీ

"ఏదైనా చేస్తాం అంటే ఒకటే అర్ధం ఉంటుంది. అతిగా ఊహించుకోకు" నవ్వింది లీసా.

"ఆకలేస్తుంది, పైగా చీకటి పడేట్లుగా ఉంది. అన్ని దారుల్లోకి దగ్గరి దారిలో అందరం కలిసి వెళదాం. రెస్టారెంట్లో ఖాళీ ఉంటుందో లేదో" అంది లీసా.

అప్పటికే చిరు చీకట్లు అలముకుంటున్నాయి. సంజ వెలుగులో అలా నడుస్తూ అప్రయత్నంగా పాడింది అనిత.

"మొక్క జొన్న తోటలో ముసిరిన చీకట్లలో
మంచెకాడ కలుసుకో, మరువకు మావయ్యా"

"వావ్! ఈ పాట నాకు తెలుసు. సరిగ్గా సరిపోయింది ఈ సందర్భానికి" ప్రియ చప్పట్లు కొట్టింది.

అందరూ ఏంటి ఆ పాటకు అర్ధం అని అడిగితే, అది ఒక జానపద గీతం అని అర్ధం చెప్పింది ప్రియ.

"మాకూ నేర్పించు" అన్నాడు టామ్

ప్రియ, అనిత నేర్పిస్తుంటే, తమాషా అమెరికన్ యాసతో వాళ్ళు పాడుతుంటే, నవ్వు ఆపుకుందామనుకున్నా సాధ్యపడలేదు ఇద్దరికీ.

"సారీ మిమ్మల్ని చూసి నవ్వటం లేదు. మీ పాట వేరేగా వినిపిస్తుంది మీరు పాడుతుంటే" అంది అనిత నవ్వు కంట్రోల్ చేసుకుంటూ.

అందరూ మూకుమ్మడిగా "మొక్కజొన్న తోటలో..." అని కేకలు పెడుతూ మొత్తానికి బైటకు వచ్చేసరికి రెండు లైన్లు నేర్చుకున్నారు.

కాళ్ళు లాగేశాయి అందరికి. నీరసంగా నడుచుకుంటూ రెస్టారెంటుకు వచ్చారు. లక్కీగా ఖాళీ టేబుల్ దొరికింది.

"ఆపిల్ పై చాలా బాగుంటుంది ఇక్కడ. తప్పకుండా తినాలి" అనితతో చెప్పాడు స్టీవ్. డిన్నరు తిని రిలాక్స్‌గా కూర్చున్నారు అందరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ.

ఊహించిన దానికంటే చాలా ఎక్కువ నచ్చింది ఈ ట్రిప్ ప్రియ, అనితలకు.

రాత్రి పన్నెండు దాటింది. అనిత శ్రద్ధగా లైబ్రరీలో నోట్సు రాసుకుంటుంది. ఇంత రాత్రి అయినా చాలామంది ఉన్నారు లైబ్రరీలో. ఇక్కడ బోధనా పద్దతి చాలా కష్టంగా ఉండేది క్రొత్తలో. ఇండియాలోలాగ ఒక టెక్స్ట్ బుక్ ఉండి దాంట్లో మాత్రమే ప్రశ్నలు వస్తాయని చదువుకోలేము. ప్రాజెక్టులు, అసైన్‌మెంటులు పూర్తి చెయ్యాలంటే రకరకాల పుస్తకాలనుండి విషయసేకరణ చెయ్యాలి. రోజూ చదువుకోటానికి లైబ్రరీకి రావటం తప్పనిసరి. అందుకే రాత్రిపూట ఆలస్యంగా ఉండటం.

"ఇంకా పూర్తి అవ్వలేదా అనిత నీ పని? 'మా గ్రూప్ స్టడీస్ అయిపోయాయి. రూంకి వెళదామనుకుంటున్నాం. వస్తావా?" ప్రియ, లీసా దగ్గరకు వచ్చారు.

"ఇంకో గంట పని ఉంది. మీరు వెళ్ళండి, క్యాంపస్ బస్సులు ఉంటాయి కదా. ఏమీ పర్లేదు నాకు"

"మాకు కూడా నిద్ర రావట్లేదులే. నీ కోసం ఆగుతాం" అన్నారు ఇద్దరు.

అతి కొద్ది సమయంలోనే ఇంత మంచి స్నేహితులైన వీళ్ళిద్దరిని ఆప్యాయంగా చూసింది అనిత.

"చాలా థాంక్స్. కానీ వద్దు నాగురించి భయపడొద్దు. సెక్యూరిటీ ఉంటుంది కదా. సర్లెండి నేనూ వస్తాను" అని కాగితాలు అన్నీ సర్దుకుంది అనిత.

"హాయ్ లీసా. డు యు వాంట్ టు హాంగ్ అవుట్ ఫర్ సమ్ టైమ్?" లీసా ఫ్రెండ్ జోసెఫ్ వచ్చాడు.

"డు యు మైండ్ అనిత? నేను జోతో వెళ్ళనా?" అడిగింది లీసా.

"పర్లేదు హావ్ ఫన్. నేను ప్రియ వెళ్ళిపోతాం" కనుబొమ్మలు ఎగురవేస్తూ నవ్వింది అనిత.

"చాలానే మాట్లాడుతుంది లీసా జో గురించి. ఐ థింగ్ షి లైక్స్ హిమ్ ఎ లాట్. ఇక్కడ ఒకటి గమనించావా అనిత. అమ్మాయిలు ఇంతమంది ఉన్న క్యాంపస్‌లో ఒక్కసారన్నా అబ్బాయిలు వెనకనుండి కామెంట్స్ పిల్లికూతలు, నక్క ఊళలుతో ఏడిపించారా?"

"అదే ఒక్కోసారి చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంటుంది ప్రియ. స్త్రీలను గౌరవించి పూజించే దేశం అని చాలా గర్వంగా చెప్పుకుంటాం, కానీ పట్టపగలు కూడా ధైర్యంగా బైటకు వెళ్ళలేము. కాలేజీలో, రోడ్లమీద, బస్సుల్లో ఎక్కడైనా సరే అంగాంగ వర్ణనలు చేస్తూ వెధవల వెకిలి వేషాలు భరించాలి. భరించలేక ఎదురు తిరిగితే సర్దుకుపొమ్మనే వాళ్ళే ఎక్కువ"

అమెరికా రాకముందు చాలానే విన్నాను ఈ దేశం గురించి. శృంగార విశృంఖలత్వం గురించి కానీ, టీనేజిలో తల్లులయ్యే వాళ్ళ గురించి. అవన్నీ ఎంతవరకు నిజమో తెలియదు కానీ చూసిన ప్రపంచంలో మాత్రం ఒకళ్ళనొకళ్ళు ఇష్టపడితే మొహం మీదే చెప్పేస్తారు. పరోక్షంగా అబ్బాయిలు ఎలా మాట్లాడుకుంటారో తెలియదు కానీ ఎదురుగా మాత్రం అమ్మాయిలతో గౌరవంగా ఉంటారు. దైనందిక అవమానాలు, వెకిలి చేష్టలు భరించటంతో కుంచించుకు పోవటం అంటే ఏమిటో కేవలం ఆడపిల్లలకే అర్థం అవుతుంది.

"వచ్చేవారం సౌత్ ఏషియా అసోసియేషన్ ఆధ్వర్యంలో దసరా, దీపావళి ఫంక్షను ఉంది కదా. ఏం డ్రెస్ వేసుకుంటావు నువ్వు" అడిగింది ప్రియ.

"ఒక చీర తెచ్చుకున్నాను. ఇంకా రెండు చుడీదార్లు. ఇంకా ఏదీ నిర్ణయించుకోలేదు"

"నీ ఫిగర్‌కి చీర బాగుంటుంది. కట్టుకో, నాకు అంత ఓపిక లేదు. సల్వార్ వేసుకుంటా. చాలా పనులు ఉన్నాయి నాకు. మొత్తం వంద టిక్కెట్లు కొన్నారు. దాండియా ఉంటుంది కదా. బాగా సరదాగా ఉంటుందిలే. ఈ కమిటీలో ఉన్నందుకు చాలామంది ఇండియన్స్ పరిచయం అయ్యారులే" అన్నది ప్రియ.

"లైబ్రరీలో కూడా చాలామంది కనిపిస్తుంటారు. రాజితో చెప్పాను ఆ రోజు ఉండిపొమ్మని. కాస్త లైఫ్ ఎంజాయ్ చేస్తుంది"

"మరీ పిచ్చి మొహం తను. బాబాయి వాళ్ళు అమెరికా తీసుకొచ్చారు సరే, కానీ రెండేళ్ళు ఫ్రీగా అన్ని పనులు చేయించుకున్నారు కదా. ఇప్పుడు కానీ రెండేళ్ళు ఫ్రీగా అన్ని పనులు చేయించుకున్నారు కదాణ ఇప్పుడు మాత్రం, రోజంతా ఈ షాపును చూసుకుంటుంది. సాయంత్రం వెళ్ళేటప్పుడు రోజుకో బ్రాంచికి వెళ్ళి అక్కడ చూసుకుంటుంది. ప్రొద్దున్నే ఇక్కడకి వచ్చేలోగా వంటపూర్తి చేస్తుంది. ఎవరుంటున్నారు ఈ రోజుల్లో ఇంత మెతకగా" కొంచెం ఆవేశంగా అన్నది అనిత.

"మెతక అనకు చేతకాని తనం అను. ఇలా ఉంటే ఎప్పుడూ ఎవరో ఒకళ్ళు మనల్ని exploit చేస్తూనే ఉంటారు. మన పోరాటం మనమే చెయ్యాలి. మంచితనంలో ఉండాలి కానీ ఆ మంచితనాన్ని అవతలివాళ్ళు. వాళ్ళకు అనుగుణంగా మార్చుకుంటే కనీసం గట్టిగా నిలబడాలి కదా" చిరాకుగా అన్నది ప్రియ.

"అందరూ ఒకేలా ఉండరు ప్రియ"

కాసేపు మౌనంగా నడుస్తూ ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళు ఉండిపోయారు.

"అవునూ ఇవాళ స్టీవ్ రాలేదా మీతో చదువుకోటానికి కనపడలేదు" టాపిక్ మార్చింది అనిత.

"రోజూ ఎదురు చూస్తున్నావా తనకోసం" చిలిపిగా నవ్వింది ప్రియ.

"ఛఛ అదేమీ లేదు. ఇవాళ కనపడలేదని అడిగా. అన్నిటికీ పెడార్థాలు తీస్తావు" కంగారుగా కప్పిపుచ్చింది అనిత.

"ఒప్పుకో స్టీవ్ అంటే నీకు ఇష్టం కదా!" మోచేతితో అనిత చెయ్యిమీద పొడిచింది ప్రియ.

"మంచి అబ్బాయి, ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తాడు. అందరూ ఇష్టపడతారు కదా తనని"

"అబ్బా అంత అమాయకత్వం నటించకు. ఒకటి మాత్రం నిజం. మంచివాడు, బాగా కష్టపడతాడు. టీచర్ అసిస్టెంట్‌గా చేస్తాడు కాబట్టి ఫీజు లేదు తన ఖర్చులకు సరిపోతుంది. అయినా వేరే జాబ్ చేస్తాడు. బాగ చదువుతాడు. ఫన్ లవింగ్, బాగా ఫ్లర్ట్ చేస్తాడు కూడా, కానీ అది ఫన్ వరకే. ఒక పరిధి దాటడు. Healthy flirting" నవ్వుతూ చెప్పింది ప్రియ.

రెండు చేతులు ఎత్తి దండం పెట్టి, చేతితో నోరు మూసుకోమని సైగ చేసింది అనిత. మొహంలోని భావాలని కప్పిపుచ్చుకుంటూ.

"దాండియాకు స్టీవ్‌ని కూడా పిలువు బాగుంటుంది" ప్రియ రెట్టించింది.

"బాగుండేది ఎవరికి. నీకా, స్టీవ్‌కా" చిరుకోపంతో అడిగింది అనిత.

"మా ఇద్దరి కంటే ఎక్కువగా నీకు, అయినా ఒక అబ్బాయి నచ్చాడు. అతనితో సమయం గడిపితే బాగుంటుంది అని నీకు అనిపించినప్పుడు, ఈ ముసుగులో గుద్దులాట దేనికి. తను కూడా మంచివాడు, నీతో బాగా మాట్లాడుతాడు కదా! అతను మంచివాడు కాకుంటే నేనే చెప్పేదాన్ని నీకు వద్దని"

అనిత మాట్లాడకపోవటం చూసి మళ్ళీ తనే అన్నది "నీ ఇష్టం అనిత నా మనస్సుకు తోచింది చెప్పాను. నీ కోసం, నీ ఆనందం కోసం ఉండు. అతిగా ఆలోచిస్తావు. అన్నింటినీ తెగ విశ్లేషిస్తావు. అవన్నీ నాకు పట్టవు. నాకు తెలిసింది ఒక్కటే. నేను వేరే ఎవ్వరిని నాశనం చెయ్యను, అలాగే వేరే వాళ్ళకోసం నా ఆనందాన్ని జీవితాన్ని బలి చెయ్యను"

"సరే నా గురించి ఇంత చెపుతున్నావు. మరి నీ గురించి చెప్పవే? నీకు ఎవ్వరూ నచ్చలేదా?"

ప్రియ అందరితో కలవిడిగా ఉంటుంది. నిర్మొహమాటంగా మాట్లాడుతుంది. కానీ తన పర్సనల్ విషయాలు ఏమీ చర్చించదు. ఇండియాలో తన జీవితం గురించి కూడా ఏమీ పెద్దగా తెలియదు, అప్పుడప్పుడు చెప్పే కాలేజి కబుర్లు తప్పితే. గుచ్చి గుచ్చి అడిగే మనస్థత్వం కానందున, అనిత కూడా అంతగా అడగలేదు.

అనిత ప్రశ్నకు కాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయింది ప్రియ.

"నామీద ఒకళ్ళు చాలా ఇంట్రెస్టు చూపుతున్నారు. అది ఎటువైపు దారి తీస్తుందో నాకు బాగా తెలుసు. చాలా అసహనంగా చిరాకుగా ఉంది"

"ఎవరతను? ఎందుకీ సందేహాలు, అసహనం"

"ఇంకోసారి ఎప్పుడన్నా చెపుతాలే, వదిలెయ్యి. నా గురించి చాలా చెప్పుకోవాలి అనిత నీకు. చాలా కొద్దికాలంలోనే చాలా దగ్గర స్నేహితులం అయ్యాం. నేను ఇంత తొందరగా ఎవ్వరినీ నమ్మను. కానీ నీలో ఒక గుణం ఉంది. నీతో ఎవరైనా చాలా కంఫర్టబుల్‌గా ఫీల్ అవుతారు."

ప్రియ కళ్ళల్లో మొట్టమొదటిసారి నైరాశ్యం కనపడింది. ఇద్దరూ మౌనంగా అపార్టుమెంటు దగ్గరకు వచ్చారు. ప్రియ తన రూం దగ్గరకు వెళుతుంటే చెయ్యిపట్టుకుని ఆపింది అనిత.

"నీకు ఎప్పుడు నాతో మాట్లాడాలనుకుంటే అప్పుడే మాట్లాడు. కానీ బాధను మనస్సులో పెట్టుకుని, నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ ఉంటే చూసే వాళ్ళకు ఓకే కానీ, నీకు మంచిది కాదు. నాతోనే అవసరం లేదు. నిన్ను అర్థం చేసుకునే ఏ వ్యక్తితోనైనా సరే చెప్పుకో"

ఒక్క క్షణం అనితవంక మౌనంగా చూసి గట్టిగా హత్తుకుంది ప్రియ. ఏమీ మాట్లాడకుండా ఇద్దరూ అలాగే మౌనంగా ఉండిపోయారు.

"సెంటిమెంటల్ చేసేస్తావు నన్ను. గుడ్‌నైట్" జీవంలేని నవ్వు నవ్వింది ప్రియ తన రూంకి వెళ్ళిపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments